

Edellisiäkö elämiä?

Yksi rajatiedon kiehtovimmista puheen ja tutkimuksen aiheista on edellisten elämien mahdollisuus. Asian selvittäminen kuuluu myös selvänäkijöiden vakio-ohjelmistoon ja heidän asiakkaidensa vakiokysymyksiin. Aika monilla meistä lienee omakohtaista tuntua siitä, missä ja milloin sielu-ytimemme on aikaisemmin ilmentynyt materiahahmossa. Varsinkin henkisyys-teen herkällä tavalla suuntautuneet osaavat avautua kuulostelemaan tällaisia kysymyksiä.

Oman herkkyyteni määrä ja laatu vaihtelevat elämäntilanteiden mukaan; joskus olen jalat ja kädetkin maassa ja tunnen fyysisyyteni vahvasti, joskus leijailen taivaallisen flown aalloilla onnen ja inspiraation hurmassa. Olen saanut selkeitä kokemuksia ja varmuutta monista henkisen todellisuuden osa-alueista, ja aiemmista elämistäkin on joitakin ihmeelliseltä tunteita viitteitä. Kerron tässä niistä.

Maapallo on täynnään mitä mielenkiintoisimpia paikkoja, kansoja ja kulttuureja. Niihin kaikkiin ei pysty tutustumaan vaikka kuinka reissaisi ees sun taas. Ei liene tarkoituskaan. Uteliaalle turistille luonnon ja ihmiskäden muokkaamia ihmeitä riittää joka puolella, mutta kun sielun tasolla olen näitä seikkoja tunnustellut, niin minulle on avautunut kaksi muita voimakkaammin puoleensa vetänyttä seutua. Toisessa en ole käynyt, toisessa olen.

Kartalta pystyn näyttämään aika tarkasti alueen Kiinassa, joka erikoisella tavalla säteilee energiaansa. Myös kiinalainen kulttuuri ja kieli ovat tuntuneet kiinnostavilta. Toistakymmentä vuotta sitten olin kiinalaisen tussimaalauksen ja kalligrafian kurseilla ja jopa kielen alkeiskursilla. Ikiaikaiset välineet, meditatiivinen tussin hierontaminen ja sen kirpeä tuoksu vetivät puoleensa. Ja kun ensimmäisen kerran kuulin kiinaksi lauseen Minä rakastan sinua – Wo ai ni – kyneleet alkoivat valua. Tunsin järäsyttävän voimakkaasti kuulleen nuon tummanpehmeät sanat joskus kauan sitten, en tässä elämässä.

Toinen, ehkä edellistä myöhempi elämäni lienee ollut Saarenmaalla. Olen myös sinne tuntenut erityistä vetoa ja käynytkin monet kerrat. Samalla tavalla kartan ääressä sielun aistein kuulostellessani, olen tuntenut siellä yhden paikan muita vahvemmin – Sörven niemen kainalossa Ansekylän tienoilla. Kerran tuttavani kanssa lähdimme katsastamaan noita paikkoja. Siinä kohdassa, jota tavoittelin, ei ollut asutusta ja tunsin pientä pettymystä, mutta tien vieressä oli hautausmaa. Menin sinne kävelemään. Huomioni kiinnittyi kahteen erikoiseen muotoiseen hautakiveen, joiden teksti oli kulunut lukukelvottomaksi, mutta loppukesän lämmössä ympärillä lepatteli suuri perhonen joka laskeutui toiselle noista kivistä. (Tykkään tällaisista merkeistä.) Ajattelin kuinka erään kalastajan ja kivisen pellon kyntäjän maallinen hahmo on siihen joskus lepoon laskettu.

Joku saattaa pitää tuollaisia tuntemuksia aika vajavaisina todisteina mistään edellisistä elämistä, mutta minulle riittää sisäinen varmuus, jonka voi saada ulkoisesti vähäisistäkin vihteistä.

Mitä sitten kerran jää sielumuistiin tästä elämästä? Varmasti kaikkein voimakkaimmat ydintuntemukset, olemuksemme pysyvät perustukset, vahvat kiintymykset ja sydämen vilpittömät pyrkimykset.

Heikki Juutilainen

ULTRA 9/2014